

PI
0646

1A

LIBRARY
FEBRUARY 1958

SCENA ȘI ECRANUL

NUMARUL 4 FEBRUARIE 1958

P.C. 263.969

Scenă din „INȘIR-TE MARGARITE” de Victor Eftimiu. Făt Frumos (Al. Ciprian), Sorina (Doina Tutescu-Puscaru) și Zmeul Zmeilor (M. Gingulescu)

DE VORBĂ CU**SICĂ**
Alexandrescu

Cei care îl cunosc pe valorosul regizor artistic principal al Teatrului Național „I. L. Caragiale” și altfel decât din numeroasele sale creații, aplaudate pe mai toate scenele Capitalei de-a lungul câtorva decenii, nu bănuiesc privindu-i figura aparent severă — uneori s-ar spune chiar morocănoasă — cât farmec, cât umor și câtă vervă subtilă — răspîndește acest animator al teatrului românesc într-o convorbire făcută... pe îndelete. O după amiază întreagă maestrul Sică Alexandrescu ne-a vorbit — în biroul său cu rafturi tixite de cărți — despre activitatea sa, despre proiectele sale, despre succesele teatrului românesc peste hotare, succese la realizarea cărora a contribuit cu talentul și cu competența sa unanim recunoscute.

— Am vrea să spuneți cititorilor noștri câte ceva despre „Bădăranii” lui Goldoni.

— Iată că le-a venit și lor rîndul să se urce pe scena Naționalului și sperăm că se vor bucura de aceleași bune aprecieri din partea publicului nostru ca și la Veneția. Trebuie să recunosc, spre lauda actorilor noștri, că succesul obținut în Italia a întrecut toate așteptările.

— Ați fost în ultima vreme prin multe țări... Ne-ar interesa să știm câte ceva despre spectacolele pe care le-ați văzut.

— Sigur, pe unde m-am dus am întâlnit spectacole bune și actori valoroși. Fără îndoială, pretutindeni teatrul își păstrează popularitatea sa milenară; dar am putut constata — cu prilejul atîtor peregrinări — superioritatea organizatorică a teatrului din țările lagărului socialist. Nu vreau să spun că n-am găsit în țările în care am fost, realizări de la care eu personal am mai avut multe de învățat; dar — de multe

ori — mi-am adus aminte privind reprezentațiile la care am luat parte, de dificultățile cu care și eu am avut de luptat în trecut, ca director de teatru, dificultăți pe care noi le-am uitat. Mă refer la caracterul efemer al înjghebărilor de teatru, care se înfățișază mai curînd ca niște întreprinderi comerciale decît ca niște instituții artistice. Asta și explică în mare parte impresia puternică pe care au lăsat-o spectacolele noastre de la Paris și Veneția. Ne-am prezentat cu un mănunchi omogen de mari artiști — lucru foarte greu de realizat în țările unde teatrul e stăpînit încă de legea concurenței comerciale.

— *Ce piesă ați dorit, să puneți în scenă, fără ca dorința Dv. să se fi realizat?*

— Am vrut încă de mult —

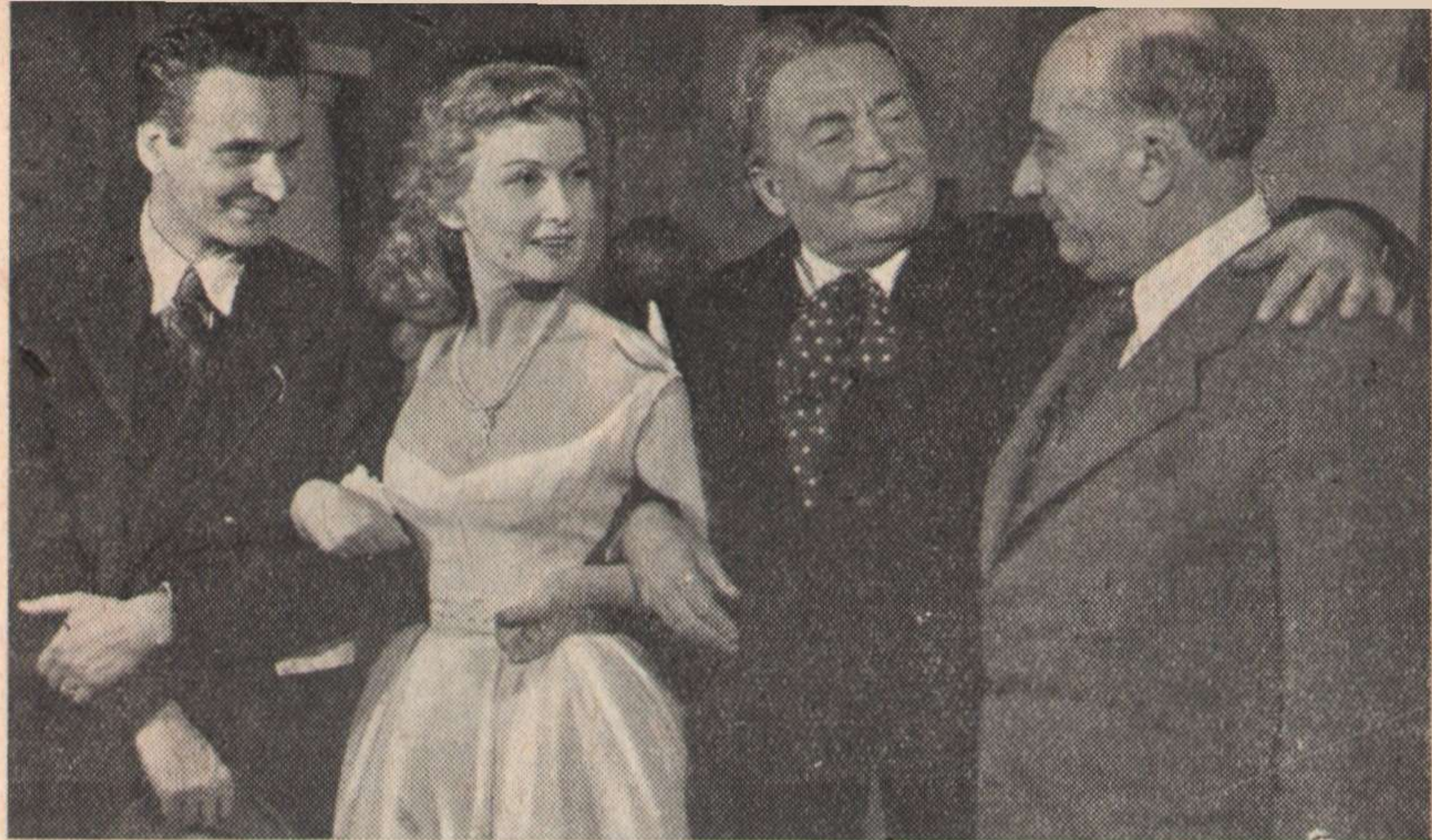
să montez „Tragedia optimistă“. Și iată că împrejurările au făcut ca acest spectacol să nu fie jucat la „Național“ și să nu fie pus în scenă de mine. Îndeobște — dorințele mele artistice — în actualele condiții — se concretizează toate în spectacole, așa cum s-a întîmplat în ultimii ani. Am visat, de cînd fac teatru, să pun în scenă opera dramatică a lui Caragiale și această bucurie mi s-a realizat. Ca un detaliu anecdotic: puțini știu că la vîrsta de 16 ani l-am interpretat pe „Conu Leonida“. Visez în permanență, să pun în scenă o foarte bună piesă romînească pe care o aștept.

— *Vreți să ne spuneți cîte ceva despre noua noastră dramaturgie?*

Dacă de la 23 August încoace am izbutit să jucăm pe scenele noastre o satiră ca „Mielul turbat“ a lui Aurel Baranga, o piesă ca „Citadela sfărîmată“ de Horia Lovinescu, dacă am avut prilejul să aplaudăm un debut ca acela al „Cumpănei“ lui Lucia Demetrius de acum cîțiva ani, dacă am cunoscut un tînar autor atît de înzestrat ca Al. Mirodan cu „Ziariștii“ lui, dacă am putut aprecia lucrări dramatice pline de interes ca cele ale Anei Novak sau

Sică Alexandrescu îl „învată“ pe Mihail Berechet interpretul rolului Edgar din „Regele Lear“ cum... se dă un picior

Sică Alexandrescu cu un grup din interpreții piesei „Steaua fără nume” de Mihail Sebastian: Costache Antoniu, Marietta Deculescu și Radu Beligan.

piese cu grave problematice ca acelea ale lui M. Davidoglu — când scriitorii mari ca Petru Dumitriu își îndreaptă atenția către teatru — și enumerarea acestor exemple s-ar putea continua — avem tot dreptul să fim mândri de noua noastră dramaturgie.

— *Și acum, maestre, spuneți-ne ce veți mai pune în scenă în actuala stagiune.*

— Pe scena „Naționalului” după premiera „Bădăranii” voi mai monta „Invitație la castel” de Anouilh, „Burghezul gentilom” de Molière, „Revizorul” lui Gogol într-o nouă versiune scenică — și din punct de vedere al traducerii și din cel al interpretării — apoi o foarte interesantă piesă într-un act „Logodna” de Alex. Kivi — un scriitor clasic finlandez. Pe una din scenele Teatrului Armatei s-a reluat — regizată tot de mine — delicioasa comedie a lui Kataev „O zi de odih-

nă”, care s-a mai jucat la noi acum 10 ani când printre interpreți se număra și mult regretatul Timică.

Când m-am decis cu greu să plec — umbrele nopții învăluiseră de mult locuința maestrului. În jurul meu stăruiau încă amintiri, evocări ale marilor actori dispăruți, impresii despre teatrul din trecut și despre cel actual, atâtea lucruri pasionante povestite cu tâlc, cu haz, câteodată cu sarcasm, întotdeauna cu o uriașă, nestăvilită afecțiune pentru mișcarea noastră dramatică. Am pornit la drum cu gândul la toate cele ce-mi povestise și cu regretul că nu ați fost și Dvs. alături de mine. Credeți-mă ați fi avut ce asculta

ALEXANDRU ASSAN

TEATRUL
NAȚIONAL
„I. L.
CARAGIALE“

BĂDĂRANI II

**Comedie în 4 acte de Carlo
Goldoni**

Să-i prezentăm pe cei trei „Bădărani“...
Sau să-i lăsăm pe ei să se prezinte ;
așa îi veți cunoaște mai bine :

Lunardo (Al. Giugaru): „Să nu zic
vorba aia — dar cine a spus nevastă, a
spus și năpastă; cine a spus mulere, a
spus fiere !“

Jupîn Simon (Gh. Calboreanu): „Pe mine m-a dus într-o seară cu de-a sila... la operă și am tras un pui de somn! ... am sforăit ca în patul conjugal“.

Jupîn Canciano (Gr. Vasiliu-Birlic): „Pentru că nu-l cunosc! N-am habar cine e! Și nici nu știu cine dracu mi l-a adus — ca să zic așa — pe cap! Dacă am tăcut pînă acum și am înghițit în sec, a fost numai ca să-ți fac chef și ca să nu mă cert! Acum însă află că nu mai vreau să-l văd în casa mea! Casa mea, am zis!...“

Lucetta (Eugenia Popovici), fiica din prima căsătorie a lui Lunardo: „Parcă eu!... ce să zic și eu sărăcuța de mine, care nu ies nici pînă-n poarta casei“.

Și persoana care l-a scos din țîțîni pe onorabilul Jupîn Canciano: „Dacă vreți să știți cine sînt, nu e nevoie să vă mai obosiți întrebînd: Vă spun eu. Sînt contele Riccardo degli Arcolas, cavalier din Abruzzo, amic al domnului Canciano, serv prea plecat al doamnei Felice“. (Nicki Atanasiu).

TOPAZE

Piesă în 4 acte de Marcel Pagnol

...este o piesă tristă, la care veți râde mult. Ați citit bine și nici nu este vorba de vreo greșală de tipar:

În 4 acte, 3 decoruri și prin intermediul câtorva personaje — care fiecare, fără excepție, este un „tip” — Marcel Pagnol condensează într-o istorioară amuzantă, complexă și urâtă comedie a vieții, în societatea burgheză. Iar tîlcul trist al acestei istorioare amuzante este rezumat de autor, prin gura personajului principal: „...Te-ai speriat, bietul de tine, dar am să-ți spun un secret: în ciuda visătorilor, în ciuda poezilor și poate și în ciuda inimii mele, mi-am însușit învățătura cea mare: Tamise, oamenii nu sînt buni. Forța conduce lumea și aceste dreptunghiuri mici de hîrtie (banii — n.n.) sînt forma modernă a forței”.

Calea pe care a ajuns Topaze — acesta este numele eroului principal — la această amară și cinică filozofie, constituie însăși acțiunea piesei.

Pe vremuri, (în primele două acte) Topaze purta barbișon, guler de celuloid, umbrelă și pince-nez. Posesorul acestor comice și jalnice attribute își exercita cu convingere și conștiinciozitate, meseria de profesor, în pensionul domnului Muche. Concepția despre lume a onestului Topaze era rectilinie și perfect echilibrată. Candidul belfer era convins că cinstea, dreptatea, munca, sînt virtuțile majore, singurele care — fără dubiu — asigură fericirea pe acest pămînt, iar orice abatere de la aceste imperative morale are ca urmare inevitabilă, dezonoarea și nenorocirea. Topaze în orele de morală, nu obosea să demonstreze tinerelor odrasle — destinate să devină negustori, avocați etc., — că „Nu banii aduc fericirea” și alte perceptive.

Tot pe atunci, timidul Topaze era îndrăgostit de tînăra Ernestine, fiica d-lui Muche — directorul și proprietarul pensionului. Ernestine îi făcea însemnata favoare de a-i permite să... corecteze în locul ei temele elevilor din clasa I-a, încredințată grijii ei. Acest vădit semn de încredere, îl făcea pe Topaze să spere că — poate — domnul Muche va consimți să-i

acorde mîna Ernestinei, ceea ce, alături de mult rîvnitele „palme academice”, era visul suprem al modestului belfer.

Întreaga liniște a lui Topaze, toată încrederea lui în bine, toate speranțele de viitor, s-au spulberat, însă, ca prin farmec. Un farmec blestemat, bineînțeles. De la un ceas la altul, Topaze s-a pomenit fără slujbă, fără Ernestine, fără „palmele academice”... Și asta nu pentru că ar fi furat, ar fi mințit, ar fi nedreptățit sau și-ar fi călcat în vreun fel oarecare, pe conștiință. Nu! Topaze n-a făcut așa ceva. Ci tocmai dimpotrivă: conștiința lui Topaze s-a manifestat cu multă hotărîre, dar rezultatul a fost cel pe care vi l-am relatat.

Acestea au fost împrejurările care l-au silit pe cinstitul Topaze să părăsească viața liniștită și rectilinie de pînă atunci și — printr-un concurs destul de complicat și neprevăzut de împrejurări — să se transforme în omul care rostește acea dură și amară reflecție asupra vieții.

Să nu credeți că schimbarea aceasta s-a petrecut brusc și fără zburcium dimpotrivă. Topaze și-a apărat iluziile, și-a păstrat vreme îndelungată candoarea și nu s-a dezbărat cu ușurință de conștiință. Dar Topaze nu era decît un naiv, nu un imbecil; un scrupulos, nu un incapabil. Iată de ce a venit clipa în care, cu durere și luciditate, a spus: „Poate că viața nu e ceea ce credeam eu...”

Și iată-l pe noul Topaze, în costum impecabil, cu ochelari cu ramă de baga, sigur pe sine, dur și cinic. Toți cei care-l călcaseră în picioare, sînt gata să se prosterne acum în fața lui.

Singur, fostul coleg, umilul și naivul Tamise, îndrăznește să-i reamintească: „Tu! Tu care erai o conștiință! Tu care aveai muștrări de cuget pentru ori ce fleac...”

Dar — vai! Nici principialitatea lui Tamise nu e prea rezistentă. Indignarea lui se dezumflă miraculos de repede la auzul cuvintelor magice: „Domnule Ministru, domnul Topaze va veni mîine la dumneavoastră...”

Și Topaze îl convinge pe Tamise să primească o leafă, în schimbul căreia nu va avea decît o unică obligație: aceea de a fi și rămîne... cinstit.

Astfel, Topaze, a găsit, în sfîrșit, unica modalitate concretă — în societatea în mijlocul căreia trăiește — de a-și satisface nevoia funciară de cinste; aceea de a o plăti cu banii pe care i-a dobîndit în singurul fel posibil: pe căi necinstite.

Și totuși, în ciuda faptului că este o piesă tristă, „Topaze” va stîrni, multe seri de-a rîndul, rîsul nestăpînit al publicului, care se va duce să vadă acest spectacol la Teatrul Armatei, unde se va reprezenta în curînd.

RICHARD III - Lee

Tragedie în 5 acte
de W. Shakespeare

Deseori, figurile Renașterii sînt definite prin comparație cu marii creatori ai antichității. De pildă: „Michel Angello este un Fidias al Renașterii“. Există, însă, un caz în care termenii comparației sînt inversați, iar cronologia istorică desconsiderată. Se spune: „Euripide este Shakespearul antichității“. S-ar putea ca Euripide—care, fără îndoială, dacă nu ne socotim mărturiile concetățenilor săi își are reședința actuală în Olimp, printre zei, — să se supere. Dar ce să-i faci?... aceasta este părerea contemporanilor.

Și cîtă deosebire între condițiile de creație ale lui Euripide, căruia îi stăteau la dispoziție vaste amfiteatre pentru reprezentarea plăsmuirilor sale dramatice și care era tratat cu mare cinste de către eleni, și condițiile în care a creat Shakespeare, 2000 de ani mai tîrziu, într-o epocă în care meseria de actor era interzisă, cea de dramaturg disprețuită, iar existența teatrului „Globe“ (neînsemnată cocioabă pe lîngă amfiteatrele antice) precară.

Nu este de mirare că, în aceste condiții, în biografia lui William Shakespeare — care

după moarte a fost uitat timp de un secol — dăinuie unele imprecizii și că paternitatea operei sale constituie subiectul unei dispute fără de sfîrșit.

Există un anumit ciclu de piese ale „bătrînului Will“ (în realitate a murit destul de tînăr, în vîrstă de numai 52 de ani), care reprezintă o reconstituire pe plan dramatic a istoriei Angliei, de la începutul secolului al XIII-lea și pînă la perioada elisabethană.

Se pare că Shakespeare s-a inspirat din cronicile Angliei, Scoției și Irlandei, scrise de R. Holinshed. Dar, în afara valorii de frescă istorică de o mare plasticitate a dramelor pomenite, ele emoționează neașteptat de puternic prin violența conflictului și forța unor personaje de o mare vitalitate scenică. Specificul țesăturii dramatice a acestor piese este concentrarea acțiunii asupra unui personaj central, sublinierea și tratarea cuprinzătoare a trăsăturilor acestuia.

Tipică din acest punct de vedere, este „Viața și moartea regelui Richard al III-lea“.

În „Richard al III-lea“ dezvoltarea acțiunii, are loc pe fundalul întunecat al singeroaselor lupte dintre familiile Lancaster și York, pentru tronul Angliei, episod cunoscut în istorie sub numele de „Războiul celor două roze“.

Pe acest fond întunecat, figura lui Richard se conturează în tonuri și mai sumbre. Caracter plămădit într-o atmosferă de crimă și intrigă, fără scrupule, Richard se zbate cu o violență înspăimîntătoare pentru atingerea scopurilor sale: să posede puterea, să fie rege. Dar resorturile care mișcă omul numit — fără exagerare — infernal, sînt mai complexe.

Infirm din naștere, slut, schilod și cocoșat „rod rușinos al cărnii sale“, după cum îl numește propria sa mamă, înzestrat însă cu o voință și o inteligență excepțională, dîrz, viclean și vanitos, Richard vrea să dovedească celorlalți și sie însuși superioritatea personalității sale. Pentru el, dragostea, loialitatea, adevărul, dreptatea nu sînt decît cuvinte lipsite de valoare, bune doar pentru muritorii de rînd. În schimb, perfidia, sperjurul și crima sînt mijloacele sale majore. Coroana regală este țelul suprem merit să aducă la picioarele sale, pe toți cei care-i disprețuiseră infirmitatea. Cînd familia de Lancaster este înlăturată, iar reprezentanții ei, Henric al VI-lea și fiul său Eduard, prințul de Galles, sînt omorîți — și aceasta nu fără participarea substanțială a lui Richard — în drumul spre țelul său, stau membrii propriei sale familii, York. Regele Eduard al IV-lea, fratele său, este bolnav și moartea sa sigură. Prin el poate fi însă înlăturat celălalt frate, ducele de Clarence, virtualul posesor al puterii în cazul morții lui Eduard al IV-lea. Intriga este pusă la cale, asasinii tocmiți și instruiți de Richard, și Clarence este înecat într-un butoi cu vin în Turnul Londrei.

După moartea lui Eduard al IV-lea, asasinările continuă: Grey, fiul și Rivers, fratele reginei Elisabeta și prietenul lor Vaughan, Hastings — șambelanul credincios al fostului rege —, cei doi fii minori ai regelui — moștenitorii legali ai tronului —, Buckingham — propria sa unealtă devenită nesigură...

Portretul îngrozitor al lui Richard este zugrăvit cu o forță de concentrare specific shakesperiană prin gura Margaretei, văduva lui Henric al VI-lea, într-un dialog cu mama lui Richard: „Din pîntecul tău a ieșit — tîrîndu-se ca

dintr-o văgăună — cîinele acesta al iadului, care ne fugărește pe toți în spre moarte“... „Acest cîine turbat sfîșie însuși rodul pîntecului mamei sale“.

William Shakespeare

În lupta izolată cu fiecare dintre dușmanii sau „prietenii“ săi, puternicul Richard înfrînge, distruge în mod implacabil pe adversarul mai slab, mai uman. Dar forțelor unite ale acestora, Richard nu le poate rezista. La Bosworth, în timpul unei lupte, el este omorît.

Reprezentarea tragediei „Richard al III-lea“ a pus totdeauna probleme interpretative și regizorale grele și a însemnat o piatră de încercare pentru un colectiv teatral. De astă dată încercarea este făcută de Teatrul Armatei, regizor fiind Ion Sahighian, iar titularul rolului George Vraca.

A 12-A NOAPTE

Comedie în 5 acte de W. Shakespeare

Sfârșitul veacului al XVI-lea îl găsește pe „roșcovanul Will“ în plenitudinea forțelor sale. Tânăr — abia împlinise 35 de ani — sensibil, activ, exuberant, urcând piscurile creației dramatice cu fiecare nouă premieră pe scena pitorescului teatru „Globe“, cel care abia mai târziu avea să îmbogățească dramaturgia universală cu „Hamlet“, „Macbeth“, „Othello“ sau „Regele Lear“ se recrează de munca grea și sumbră a tragediilor istorice, scriind comedii ușoare, grațioase, amuzante, realizând „cele trei grații engleze“ cum numea cîndva Louis Gillet — piesele „Mult zgomot pentru nimic“, „Cum vă place“ și această scînteietoare „A douăsprezecea noapte“.

Populînd păduri legendare ca acelea ale Ardenilor, țărmuri și ținuturi idilice — ca cele din Iliria — desprinse parcă din cadrul unor tablouri de Watteau, personajele comediilor shakespeareane sînt pline de tinerețe și fantezie, învăluite în romantism, intrînd în scenă ca într-o sală de bal în care invitații se travestesc în regi, prinți, în cavaleri, în bufoni și paji, în inocenți păstori sau capricioase ciobănițe. Printre aceste figuri adeseori se mai strecoară cîte un bețiv jovial ca Sir Toby Belch (un frate mai tânăr al lui Falstaff) din „A douăsprezecea noapte“, sau ca acel nătîng lacheu Malvolio, îndrăgostit în chip stupid de stăpîna sa Olivia.

În piesa pe care o prezintă „Municipalul“, ca de altfel și în „Cum vă place“ sau „Visul unei nopți de vară“, efectele comice se desprind din tot soiul de măstrușnice întîmplări, ca de pildă din scenele hazlii și uneori chiar neverosimile provocate de asemănarea neobișnuită a celor doi gemeni: Sebastian și Viola. Victime ale unui naufragiu, cei doi tineri se salvează fără să mai știe unul de soarta celuilalt. Priviți deci la Viola, ajunsă la curtea ducelui Orsino al Iliriei, cît îi stă de bine deghizată în paj.

Ducele o iubește însă pe frumoasa Olivia, care îi respinge dragostea și care — în amintirea unui frate dispărut — a făcut legămînt să renunțe pentru veșnicie la dragoste și la căsătorie. Orsino își trimite pajul să-i cîștige inima dar Olivia, uitîndu-și jurămîntul, se îndrăgostește dintr-o ochire de fermecătorul mesager. Viola însă — închipuiți-vă! — s-a îndrăgostit de duce. În mijlocul acestor zbuciumate întîmplări sosește Sebastian, care și-a crezut sora moartă, după cum aceasta l-a socotit, înecat. Cei doi tineri se substituie, bineînțeles, unul altuia. Olivia îl învăluie pe Sebastian în afecțiunea pe care o acordase Violei. Aflînd, ducele își izgonește pajul

Schițe pentru costume de Mircea Marosin

învinuindu-l că i-a fost necredincios. Incurcăturile se lămuresc. Pînă în cele din urmă, Sebastian rămîne alături de Olivia, iar ducele de Orsino se căsătorește cu pajul său, care i se înfățișează sub trăsăturile unei fete frumoase.

Scriind această delicioasă comedie, Shakespeare s-a inspirat după nuvela unui scriitor italian Mateo Bandello. Prin 1577 nuvela lui Bandello a cunoscut în Italia un asemenea răsunet, încît dramaturgul spaniol Lope de Rueda o reprezintă la Madrid, iar în Franța un alt scriitor al vremii, Belleforest, face din ea subiectul celei de a 36-a povestiri din ale sale „Istorisiri tragice“.

Reflectînd încă destul de palid moravurile și aspectele de viață ale anilor în care a fost scrisă „A douăsprezecea noapte“ rămîne prin excelență o piesă „de dragoste“. Este vorba de un episod din opera „titanului de la Stratford“, mai puțin cerebral, mai puțin satiric și care se adresează înainte de toate inimii. Iar ceea ce desăvîrșește farmecul acestei comedii este muzica în care este învăluită. Muzica versului, bineînțeles, pe care Shakespeare o mînuiește ca un adevărat maestru al poeziei. Căci așa cum o spune chiar autorul, în primele versuri ale piesei sale :

Iubire, dacă muzica ți-e hrana preferată,
Cîntați voi violine cîntecul ce mă îmbată...

Chiril Economu
(Basov)

Corina Constantinescu
(Varvara)

N. Tomazoglu
(Dudacov)

Viile griaturistii

Piesă în 4 acte de Maxim Gorki

— „...Mi s-a spus că un filozof oarecare îi sfătuiește pe bărbați să se înarmeze cu un bici când se apropie de o femeie...

— Nietzsche a spus asta...

— Mi se pare că n-a fost în toate mințile! Eu nu-i cunosc pe filozofi, nici pe cei înțelepți, nici pe cei zmintiți... dar dacă aș fi filozof, le-aș spune femeilor: când te apropii de un bărbat, draga mea, înarmează-te cu o bătă groasă. Am auzit de asemenea că la un trib sălbatec există un obicei foarte drăgălaș: bărbatul înainte de a culege florile plăcerii, îi dă femeii cu o bătă în cap. La noi, oamenii civilizați, asta se petrece după nuntă.

— Pe dumneata te-a bătut cu bătă?

— Da-a! “

Par caraghioase cugetările Iuliei Filippovna și sînt totuși pline de o amară înțelepciune. Și răul despre care vorbește ea cu o blazătă indiferență nu este dintre cele mai mari în mediul acesta de oa-

meni culți, adunați să-și facă vi-legiatura împreună.

Pe vremuri, soțul Iuliei, ingine-rul Suslov și soțul prietenei ei Varvara, cunoscutul avocat Basov, au fost niște sînguincioși studenți săraci care s-au zbătut și „au fă-cut foame“ pentru studiile lor. Dar asta a fost de mult. Azi, trecuți de vîrsta de 40 de ani, sînt niște oameni respectabili — chiar dacă gurile rele vorbesc despre oarecari bănoase și necurate afaceri ale lui Basov, — chiar dacă pe un șantier al lui Suslov un zid s-a năruit peste doi muncitori; firește nu poate fi făcut vinovat pentru un grav accident un inginer care n-a fost măcar o singură dată pe la șantierul său. După cum nici prestigiul scriitorului Șalimov, pe vremuri înflăcărat poet, nu poate fi știrbit, pentru că și-a părăsit soția și acum, după moartea ei, are pretenția s-o moștenească.

Desigur, Basov, Suslov, Șalimov nu mai pot avea, la maturitate idealurile juvenile frumoase, lumi-

noase; ei au cu totul alte preocupări, sau mai bine zis n-au de loc. Și, totuși, cât de mult se discută în lumea lor, ce mult se pălăvrăgește, ce tragedie se face din cea mai neînsemnată nemulțumire intimă. De pildă, Riumin, — îndrăgostit nebunește de serioasa Varvara, soția lui Basov — adevărat maestru al vorbelor frumoase, pledează cu patos pentru „dreptul omului de a dori să fie înșelat“, de a ocoli „lucrurile murdare, vulgare, brutale și respingătoare“, pe care nu are destulă putere să le gonească. În acest mediu nu se petrece nimic, totul e stătut, rînced, puhav, în mlaștina indolenței, sașietății și suficienței.

Este normal, inevitabil ca în această atmosferă, să izbucnească neliniștea, revolta celor a căror simțire și inteligență nu s-a tocit cu desăvîrșire.

„...Asta se numește viață?, exclamă serioasa și gînditoarea Varvara. Oare se poate trăi așa cum trăim noi?... în jurul nostru e numai deșeriăciunea blestemată a trîndăviei... Mi-e silă, mi-e scîrbă, mi-e rușine să trăiesc așa!“

„Vilegiaturiștii“, căreia Gorki i-a dat subtitlul simplu, întîlnit și la

alte piese ale sale, „Scene“, a fost reprezentată prima oară în anul 1904, în preajma primei revoluții ruse. Gorki a lucrat timp îndelungat la ea și scopul urmărit era clar pentru marele scriitor, din momentul în care s-a hotărît s-o scrie: zugrăvirea intelectualității ridicată din păturile de jos ale societății ruse, parvenită, ruptă de masele populare, frămîntată de probleme sterile, caracterizată prin marasm intelectual, prin neputința de a-și cristaliza principii și țeluri în viață.

Reprezentarea teatrului lui Gorki pe scenele noastre a fost totdeauna primită cu o deosebită căldură de spectatori. Să ne amintim de succesele obținute în ultimile stagioni cu „Vassa Jeleznova“ și „Micii burghezi“.

Pentru reprezentarea piesei „Vilegiaturiștii“, Teatrul „C. Nottara“ a format o echipă valoroasă de actori, care numără, printre alții, pe Chiril Economu, Corina Constantinescu, Eugenia Bădulescu, Natalia Arsenie Macri, Liviu Ciulei, Dominic Stanca, N. Tomazoglu, Ion Gheorghiu, Maria Comșă-Potra, Titus Lapteș, sub conducerea regizorală a lui M. Raicu.

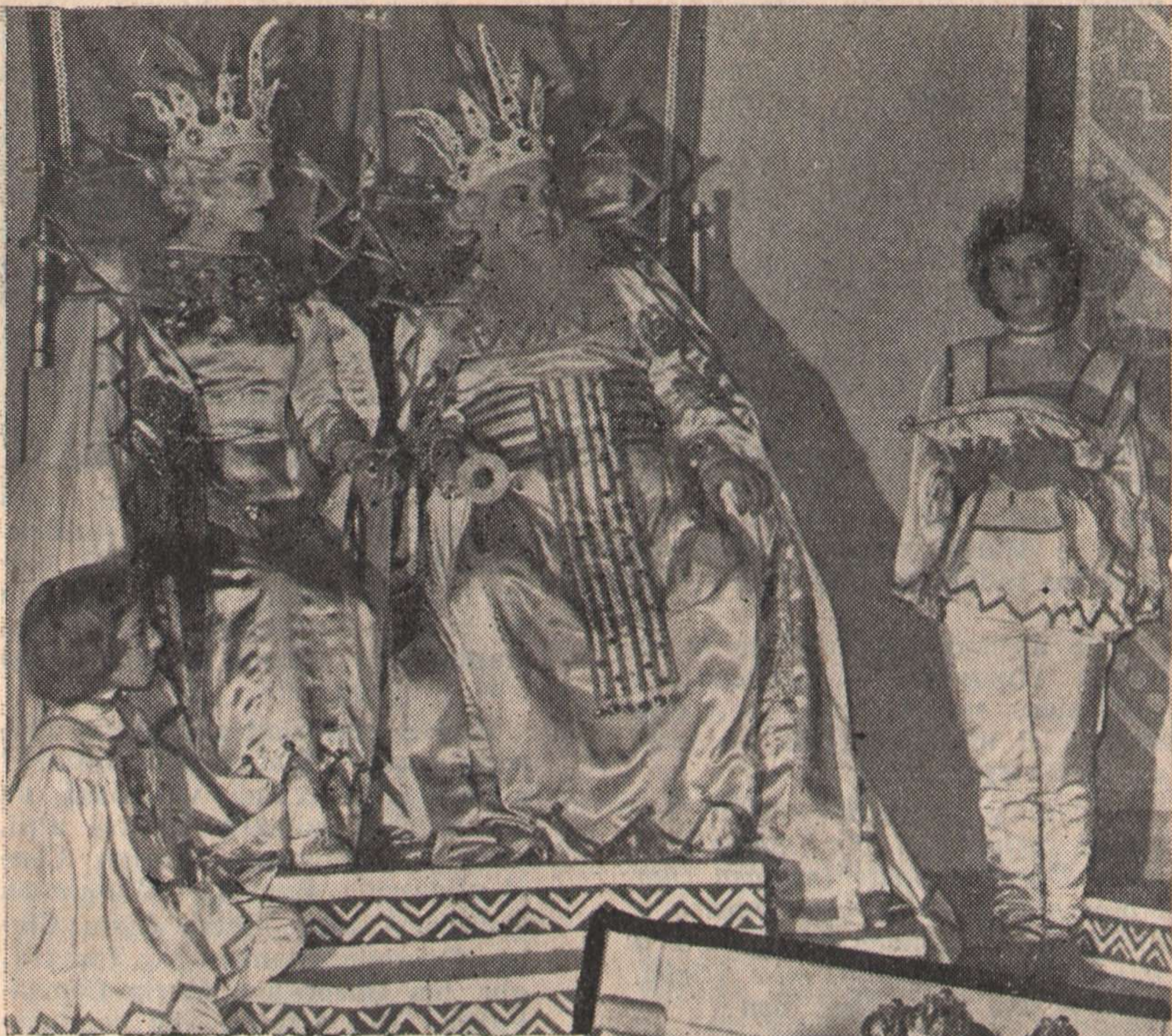
TEATRUL „C. NOTARA“

Liviu Ciulei
(Riumin)

Eugenia Bădulescu
(Iulia Filippovna)

Dominic Stanca
(Vlas)

Impărăteasa și Alb Impărat (Emilia
Cozakievici și C. Rovințescu)

Înviț-te măgărit

Poem feeric în 5 acte
de Victor Eftimiu

Sorina (Doina Tuțescu-Pușcaru) →

TEATRUL TINERETULUI

Generația **DLV** *muștin*

Dramă în 4 acte de Ludovic Bruckstein

Rica (Sevilla Pastor) își ține soțul, Ionas (Benno Popliker) sub papuc... Scenă din actul I.

Se sărbătoresc 10 ani de la nunta Hannei. Primul pahar cu vin îl închină Terka (Henri Levis Rieber), Hanna (Lia König Stolper), Avram Urenfeld (Isak Havis) și Anton (Isak Cassvan). Scenă din actul I.

TEATRUL EVREIESC DE STAT

Teodora TEATRUL DE OPERA și BALET

Lakme

Valentin Teodorian
interpretează rolul
Gerald

Barbierul din **SEVILLA**

Iolanda Mărculescu în rolul
Rosinei

LACUL **LEBEDELOR**

Pușa Niculescu-Odette și
George Cotovelă — Siegfried

CĂLIN

Ileana — Irinel Liciu și Călin — Gabriel Popescu

CĂSĂTORIA secretă

În materie de dragoste și căsătorie (secretă sau nu) vîrsta nu are totdeauna importanță. Iată de ce Elisetta (Lucia Roic), Carolina (Lili Dușescu) și Fidalma (Soran Fernanda) își dispută reciproc pe cei doi eroi masculini ai operei lui Cimarosa, Robinson și Paolino. Din fericire, aceștia nu sînt de față.

Operă bufă în 4 acte
de Domenico Cimarosa

Cît îl privește pe Geronimo (Cezar Ionescu), el face parte dintre bătrînii care au idei puține dar în schimb... fixe. Deci este gata să facă orice pentru a fi pe placul contelui Robinson.

În calea planurilor lui Robinson (Mircea Nemens) stă însă dragostea Elisettei pentru Paolino. Și pare-se că o căsătorie secretă e uneori mai tare decît planurile de îmbogățire și înobilare ale lui Robinson și Geronimo. Încît eroii au toate motivele să se declare mulțumiți împărțînd acest sentiment și cu... publicul spectator al recente premiere de la Teatrul de Operetă.

TEATRUL
DE STAT
DE OPERETĂ

PREMIERE ale Teatrului de Operă și Balet

Prima scenă muzicală a țării noastre trebuie să găzduiască, firește, spectacolele cele mai semnificative din genul operei, din întreaga literatură clasică mondială. În această privință, situația Teatrului de Operă și Balet, cea mai reprezentativă instituție lirică a Republicii noastre nu a fost tocmai de invidiat. Moștenind un repertoriu destul de îngust, constituit în cea mai mare parte de lucrări italiene, din opera lui Verdi și celor care i-au urmat, scena noastră cea mai importantă era complet lipsită de lucrări wagneriene și post — wagneriene, — în genere de tot ceea ce reprezintă curentul inovator în muzica de scenă. De altfel nici literatura clasică nu stătea mai bine, o serie de lucrări de bază ale istoriei operei lipsind cu totul din repertoriul acestei instituții. Nici măcar creația lui Verdi nu era reprezentată în laturile ei esențiale — de vreme ce lucrări ca „Othello” sau „Falstaff” lipseau din repertoriul Teatrului de Operă și Balet.

Remediarea acestei situații — datorată, foarte probabil, și faptului că, colectivul bucureștean se afla de curînd în posesia noii sale scene, a început abia acum.

După premiera „Maeștrilor cîntăreți” — prima operă wagneriană reluată la București — iată că, chiar pentru anul în curs, repertoriul Teatrului de Operă și Balet al R.P.R. se va îmbogăți cu cîteva lucrări de bază ale repertoriului clasic modern.

„Răpirea din Serai” de Wolfgang Amadeus Mozart, va constitui prima premieră importantă în acest an a colectivului bucureștean. În aparență această operă pare un simplu „singspiel”, așa cum s-au scris multe în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea. Dar la o audiție mai atentă, „Răpirea din Serai” se relevă ca o lucrare care a premers întregului gen de operă al secolului următor, atît „comic” cît și „serios” („seria”).

Pentru că „Răpirea din Serai”, prima operă importantă a lui Mozart, a deschis perspective noi întregii creații universale de operă; de aci au pornit atît celelalte capodopere mozartiene, ca „Nunta lui Figaro”, „Don Juan”, „Flautul fermecat”, cît și lucrările preromantice — „Fidelio” — sau romantice ale literaturii mondiale, în care muzica dobîndește un rol de prim ordin. În această privință este semnificativ dialogul dintre Mozart și Împăratul Iosef al II-lea, la care se referă toți istoricii muzicali:

— Sînt prea multe note aci, dragul meu! i s-a adresat Iosef al II-lea lui Mozart.

— Exact atîtea cît trebuie, majestate, i-a răspuns mîndru compozitorul...

...Opera „Răpirea din Serai” va reîntra, în sfîrșit, în repertoriul teatrului de operă bucureștean, în cursul lunii februarie.

„Oedip” — lucrare capitală a lui George Enescu, — se va adăoga deasemeni în bilanțul activității Teatrului de Operă și Balet pentru anul 1958. În această lucrare marele geniu al țării noastre a reunit, poate, în modul cel mai complex căutările și frământările epocii noastre creatoare.

„Oedip” reprezintă una dintre cele mai importante creații de operă moderne universale, constituind totodată una din lucrările de frunte ale compozitorilor romîni contemporani. Umplînd un gol de mult resimțit, Teatrul de Operă și Balet al R.P.R. va realiza prin „Oedip”, nu numai una dintre premierele cele mai interesante ale vieții muzicale mondiale, ci și o îndatorire de prim ordin față de creatorul școlii muzicale romînești — George Enescu...

W. A. Mozart

G. Verdi

„Othello“ și „Falstaff“ — opere ale lui Verdi, beneficiază din păcate, destul de rar, de ospitalitatea scenelor lirice din țara noastră. Lucrare din perioada de maturitate a genialului compozitor, survenită după o perioadă de pauză, cunoscută în istoria muzicii sub numele de „tăcerea maestrului“, „Othello“ se înscrie, alături de „Falstaff“, între lucrările de apogeu ale celui mai mare compozitor de operă italiană, care — după ce resimțise din plin frământările create de apariția lucrărilor wagneriene — găsisese în el însuși și în specificul național al operei italiene, căile de dezvoltare ale unei opere eliberate de influența wagneriană, beneficiind totodată de toate cuceririle „muzicii“ moderne. „Othello“ reprezintă, fără îndoială, cea mai importantă dramă a operei italiene din epoca lui Verdi, după cum „Falstaff“ reprezintă cea mai importantă comedie a aceleiași epoci. Și nu este rău să ne reamintim că ambele au fost scrise după ce maestrul depășise vârsta de 70 de ani !...

...Și iată că „Othello“ va reîntra de asemenea în repertoriul viitor al operei bucureștene.

Baletul este unul dintre genurile în care muzica românească are o tradiție valoroasă. Lucrările mai vechi ale lui Mihail Jora și Paul Constantinescu se continuă direct cu creațiile recente care și-au cucerit stima publicului de la noi.

Teatrul de Operă și Balet își propune acum să reunească într-un singur spectacol trei dintre baleturile românești cele mai reprezentative, „La piață“ de Mihail Jora care redă ambianța de altădată a orașului românesc, „Nunta în Carpați“ de Paul Constantinescu, inspirat de tradițiile și folclorul țărânimii noastre și „Priculiciul“ de Zeno Vancea al cărui libret tratează în mod satiric o superstiție populară bănețeană. Toate aceste lucrări în care bogăția folklorică este dezvoltată cu originalitate creatoare și o mare plasticitate vor vedea în curînd luminile primei noastre scene muzicale.

„Péléas și Mélisande“ — cea mai importantă lucrare vocală a lui Claude Debussy, reprezintă de asemenea, în felul ei, o reacție a unui compozitor genial, față de creația wagneriană. De o genială inspirație, transformînd într-un mod uimitor de complex lucrarea dramatică cu același nume a lui Metterlink, această unică operă a lui Debussy cuprinde comori muzicale pe care cu greu le putem regăsi la compozitorii acelei epoci. „Péléas și Mélisande“, lucrare primordială a școlii franceze post wagneriene, va prinde de asemenea viață pe prima scenă lirică a țării noastre.

C. Debussy

G. Enescu

V. DEMETRU

Viata muzicală

Soprana Blanche Adelstein, acompaniată la pian de Viorica Iordăchescu, va oferi la 21 februarie, în sala Dalles un program de liduri de Haendel, Mozart, Schumann, Hugo Wolf, Chaus-

son, Ravel, Doru Popovici, Radu Drăgan.

În același concert, tînăra speranță a artei noastre violoncelistice, Varujan Cosighian, va oferi un recital compus din lucrări de Tartini, Ceaikovski, Mos-tras, C. C. Nottara, Ludovic Feldman, Paganini.

La 26 februarie în sala Dalles Ladislau Konia, unul dintre cei mai valoroși tineri baritoni ai țării noastre, care a obținut recent primele premii ale concursurilor internaționale de la Moscova, Geneva și Toulouse, va susține un recital de liduri.

NOUȚĂȚI LA ȚÂNDĂRICĂ

M-am strecurat binișor în culisele Teatrului Țândărică, în căutare de noutăți. Dinspre scenă aud zvon de glasuri:

— Off, moșule, moșule, unde o fi Mingică-Piciulică al nostru?

O minge mare roșie mă privește puțin încurcată:

— Scuzați-mă, mă grăbesc grozav. Eu sînt Mingică-Piciulică și trebuie să intru în scenă...

Și hop! a sărit între cei doi bătrîni.

— Ce vrei — așa-s copiii. Ii știu eu; și eu am trei nepoței... — încearcă să-îi împace bunicul Urs.

Într-adevăr, alături s-a înșirat cuminte toată familia Ursuleților veseli.

Dragi copii, vreți să știți prin ce peripeții năstrușnice au trecut cu toții?

Eu nu vă spun. O veți afla singuri, la spectacolele: „MINGICĂ-PICIULICĂ” și „URSULEȚII VESELI”.

Ioana Radu, Dorina Drăghici, Maria Sereea, Fedi Arie,
 Didi Ionescu, Aida Moga, Mara Ianoli, Erika Beneș și
 Dorina Ionescu

„FEMEILE INTRE ELE!”

Spectacol - concert de H. Mălineanu și Jack Fulga
 în regia lui B. Fălticineanu.

H. Mălineanu →

PRELUDIU LA BII

„Cu îngăduința ta, spectatorule, îți vom spune în astăseară o poveste. S-a petrecut, sau poate nu, mai de demult. Orașul în care s-a întâmplat e vechi, foarte vechi chiar. Privește-l: Turnurile catedralei... Curtea de apel... Școala... Primăria... Percepția fiscală... Ca ori care altă urbe a lumii, adăpostește între zidurile lui afumate fel de fel de oameni: serioși, ratați, ambițioși, visători. Ii observi? Nu-i animă idealuri prea mari, dar nici nu-i moleșește lipsa lor...

Să apropiem de ochii tăi silueta aceasta firavă, nici prea înaltă, nici prea scundă. Un om. Liniștit, blând, pătruns de respect și timiditate. Lu-

Domnișoara Sever (Rodica Crăciunescu) încearcă să salveze, cu farmecul ei personal, situația nepotelului „ars” cu 4 la lucrarea scrisă de profesorul Andrei Mureșanu (Mircea Constantinescu). (Fotografie de lucru).

mea lui e cuprinsă între școală și familie. Pentru el, orașul, cu oamenii și instituțiile lui, nu-i decât un peisaj prin care, dintr-o fatalitate, e trecător zilnic... Pășește încet, visător... N-are de unde să știe că de azi, o somație fiscală va dezlănțui o furtună răscolitoare și tragică în viața sa...

E bietul profesor de istorie Andrei Mureșanu!”

...Cam așa va începe filmul B II, la care lucrez acum!

Realizatorul filmelor „Zile de neuitat” și „Afacerea Protar”, regizorul Haralambie Boroș stă în fața mea, masiv, volubil, cu o față zâmbitoare, care șterge distanța primei cunoștințe.

— Va fi o tragedie, tovarășe Boroș?

— O tragicomedie (dintr-o epocă istorică în care idealului uman i

s-a opus idealul social) a unei vieți de om strivite de mendrele unui birocrațism abject.

— Intenționați să realizați un mesaj de actualitate?

— Subordonăm totul acestui țel. Întreaga construcție a filmului — plastica, arhitectura, costumația, muzica — va fi utilizată, pentru a da un suflu modern acțiunii. Spectatorului nu-i vom explica totul, didacticist, printr-o analiză amănunțită. Îi vom solicita participarea mai activă la film, îi vom da de gândit, punându-i multe întrebări. Îl vom chema la reflecții mai adânci...

— Aveți o distribuție cu mulți neprofesioniști, după câte văd.

— Găsesc de datoria noastră să mărim fondul actorilor de film. Creșterea producției cinematografice ne-o impune, de altfel. Și apoi, e vorba de mult căutata veridici-

— Vorbeați de mărire a fondului de actori. Ați descoperit vreo „speranță“?

— Cred că da. Numele le păstrez însă secrete, fiindcă n-aș vrea să devină „vedete“ înainte de a deveni actori.

Am plecat împreună de pe platou. Îmi vorbea despre colaboratori. Deodată, ne iese în drum o femeie în vârstă și i se adresează:

— Am auzit că ai nevoie pentru

Regizorul filmului Haralambie Borș va fi și interpret. Iată-l într-o fotografie de probă, pentru personajul Popescu.

Operatorul filmului, Jean Gologan se străduiește să „înflăcăreze“ această scenă.

tate, pe care neprofesioniștii ne-o pot da mult mai bine. Uneori însă, câte unul încearcă să susțină rolul în mod „artistic“. Îl oprești, îi reîmprospătezi memoria cu situații similare trăite și vezi apoi că merge bine.

un film de-o soacră, tovarășe Borș. Ia-mă pe mine, măicuță. Trei gineri ții în frâu... Pe-al patrulea l-am făcut scăpat. Mai veridică nu găsești mata!

Autentic, pe cuvânt de cinste!

ION OPRESCU

ZBOARA COCORII

— O producție a studiourilor sovietice —

Scenariul: Victor Rozov;
Regizor: Mihail Kalatozov;
Imaginea Serghei Urusevski.

Un mare succes al cinematografiei sovietice se anunță a fi filmul „Zboară cocorii”, interpretat de un mănunchi de talentați actori, în frunte cu Tatianna Samoilova, Alexei Batalov, V. Merkuriev.

Viile și lungile discuții duse de cronicari, cinești, actori, în jurul filmului „Zboară cocorii” au subliniat în unanimitate desăvârșita izbândă artistică a realizatorilor lui. Scenariul, întreaga concepție regizorală, maniera nouă și impresionantă de lucru a operatorului, fac din acest film un eveniment artistic remarcabil în întreaga producție cinematografică sovietică. Ziarele sovietice au anunțat că „Zboară cocorii” a fost propus pentru Premiul Lenin.

SOLDATII

— O producție a studioului
„Lenfilm“ —

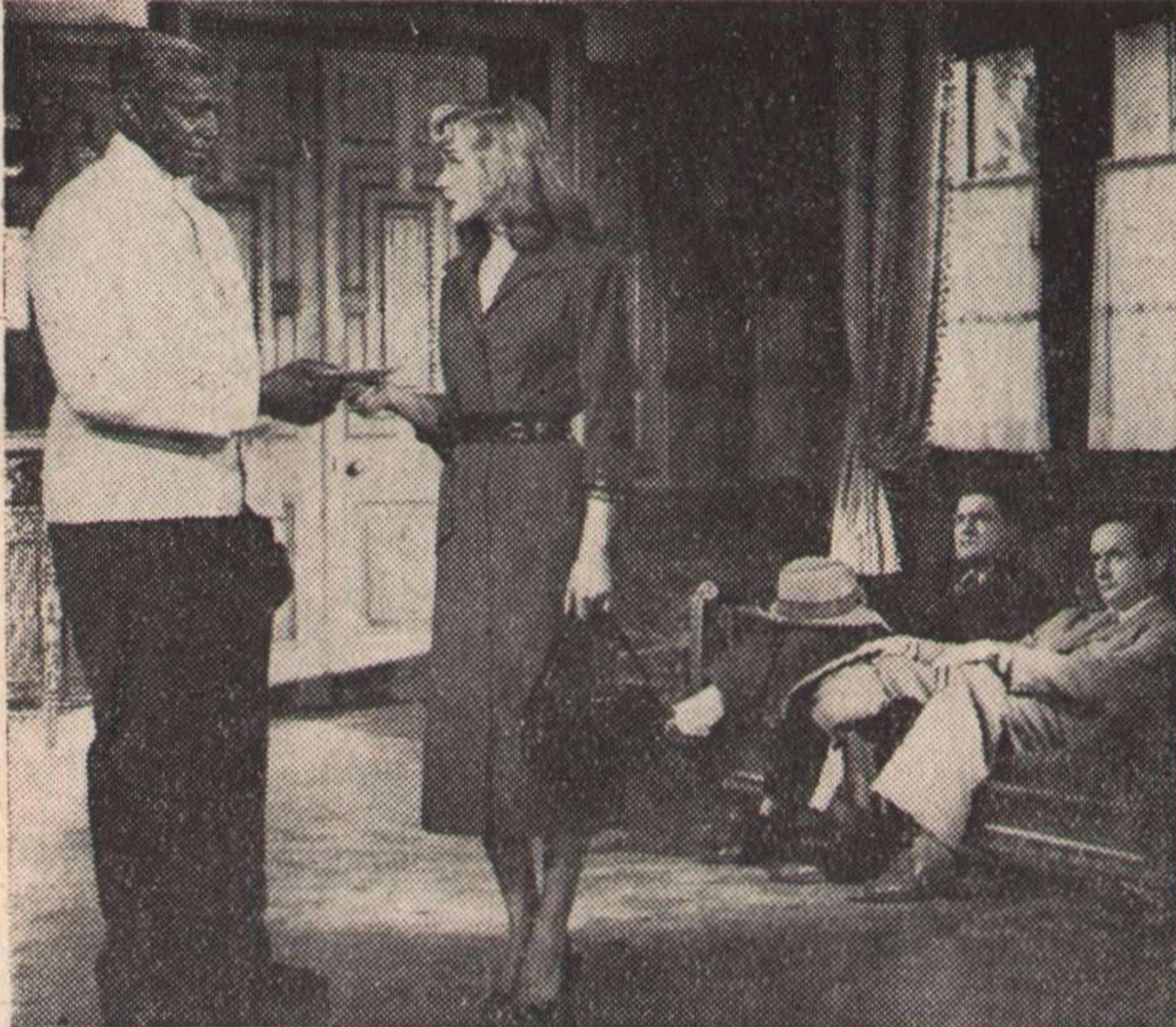
Scenariul: Viktor Nekrasov, după memorialul său, „In tranșeele Stalingradului“; Regia: A. Ivanov; Imaginea: V. Fastovici; Muzica: O. Karavaiciuk.

Filmul „Soldatii“, construit pe adevărul zguduitoare al zilelor trăite ca luptător la Stalingrad de Viktor Nekrasov, are forța consemnării artistice a unor observații directe, nemijlocite, simple și adânci,

strânse zi de zi, oră cu oră, în timpul cumplitelor verificări omenesti.

Patriotismul, chipul lui pur, neîngroșat de efuziunea retorică, dar cu atât mai covârșitor în măreția lui, se desenează puternic în momente dramatice, dominate de figurile unor eroi ca Kerjentev, Farben, Valega, Sedih, Ciumak.

Filmul este un omagiu adus lor, la care, spectator fiind, aderi dintr-o adâncă convingere a minții și inimii.

O producție a studiourilor franceze (după piesa lui Jean Paul Sartre).

Regia: Marcel Pagnol și Charles Brabant; Muzica: Georges Suric.

cu:

Barbara Laage, Ivan Desny, Walter Bryant, Marcel Herrand.

Lizzie Mac Kay

O femeie înaltă, zveltă, blondă, urmărește, tăcută, cu fruntea lipită de geamul rece al vagonului, goana stâlpilor de telegraf. Privește absentă, cu ochii ei mari, plini de o lumină tristă. E Lizzie Mac Kay, cîntăreață de varieteu; etichetă onorabilă pentru o meserie mai puțin onorabilă, pe care morala societății capitaliste o admite însă și pe care viața o impune în atîtea și atîtea cazuri.

În urmă, la New York, a lăsat șomajul, în față are perspectiva meschină a unui angajament mizer. Oricum, trebuie să trăiască și orașelul din sudul îndepărtat e un ciob de nădejde. Spre el merge.

Doi tineri, înfierbîntați de alcool, îi frîng deodată și brutal gîndurile. I se adresează înjositor. Ca să scape, femeia se refugiază în vagonul rezervat negrilor. De acum,

Lizzie Mac Kay va intra într-un vârtej de întîmplări uluitoare, îngrozitoare pentru tot ce a mai lăsat demn și cinstit în ea viața pe care a fost obligată s-o ducă. O crimă se comite sub ochii ei; negrul sărit să-i ia apărarea va fi ucis de către unul din cei doi tineri — nepot al vestitului senator Clarke. În scandalul judiciar și politic dezlănțuit este tîrîtă și ea — sedusă, amenințată, șantajată, ca să apere un vinovat și să acuze un nevinovat.

Lizzie Mac Kay nu va rezista presiunii. Va ceda. Va semna o declarație mincinoasă. Dar ce se va întîmpla atunci cînd, urmărit de poliție și cu groaza linșajului în ochi, negrul Sydney, vinovatul nevinovat, prietenul omului ucis pentru că a apărut-o, va fi în fața ei, implorîndu-i salvarea? Ce va face Lizzie Mac Kay?

SERENADA MEXICANĂ

— O producție în culori a studiourilor mexicane —

Scenariul: Alfredo Salazar; Regia: Chano Urueta; Imaginea: J. Draper; Direcția muzicală: R. Ramirez, cu concursul Orchestrei Filarmonice cu:

Rosita Quintana,
Luis Aguilar, Abel
Salazar, Martha Patricia,
Luis Abbadie.

O poveste de dragoste între doi tineri cîntăreți, Alma Rios și Tomas Rivas, depănată pe fondul unui șirag încîntător de cîntece și dansuri, — acesta ar fi în cîteva cuvinte filmul „Serenada mexicană“.

O atracție în plus, în special pentru iubitorii de muzică, o constituie interpretarea melodiilor acestui film de către cunoscuta cîntăreață mexicană Rosita Quintana.

Raj KAPoor

În pantalon închis la culoare, strâns pe talie, fără curea, în cămașe neagră desfăcută la gât, are zveltețea unui dansator. Când surîde, mobilitatea trăsăturilor și scînteirea ochilor luminează obrazul măsliniu. Și dacă discută despre oameni, despre poporul lui, despre tendințele filmelor pe care le creează, cuvîntul lui e plin de poezie și umanitate, încărcat cu imagini colorate, pe care le plasticizează prin mimică și gest. Dar, adesea te surprinde cu fermitatea aproape dură a vorbei răspicate; atunci, își explică credința sa de artist și creator în misiunea artei cinematogra-

fice, adeziunea sa față de caracterul ei militant, social.

— Filmul nu poate fi lipsit de idei. nu poate avea ca singur scop amuzamentul; el trebuie să fie o etică și o morală, propovăduite cu toată forța artistică de persuaziune. Cu „Văpaia“, „Ploile“, „Vagabondul“, „Micul lustragiu“, „Văluș nopții“ m-am străduit să afirm această convingere, pe care nu o voi părăsi niciodată.

— Ce erou ne va prezenta noul Dv. film?

— Viitoarele mele filme — căci acum lucrez la șapte filme în același timp — au firește teme diferite, eroi diferiți. E greu să vă vorbesc despre fiecare în parte. Toate se sprijină pe un element universal uman: dragostea față de viață, față de oameni. „Poznașul“, de pildă, va avea ca erou un tânăr sărac, care își face din alinarea suferințelor semenilor un crez al existenței sale.

— Ați vizitat studiourile noastre, ați văzut câteva filme românești. Ce impresie v-au făcut?

— Aveți la Buftea un palat al culturii, admirabil echipat, bine ordonat, din care pot ieși pe ecran producții mari. Firește, pentru aceasta trebuie să ai în primul rînd oameni talentați. Îi aveți. N-am văzut decît „Erupția“ și „Scurtă istorie“, dar îmi este suficient ca să fac această afirmație. „Scurtă istorie“ este o poezie pe celuloid, strălucită în toată concepția și realizarea ei. Voi lua filmul cu mine, să-l arăt poporului meu și prezidentului Nehru.

— Acum, la plecare, ce ați dori să transmiteți publicului nostru?

— Am fost poftit să gust din pîinea și sarea poporului dv. Este un obicei sfînt și pentru poporul meu. Nu voi face niciodată ca poporul român să regrete darul pe care mi l-a făcut. Vorbesc și în numele poporului indian.

AL. CRACEA

Atenție, FILMĂRI!

Numeroase reviste și ziare de peste hotare consacră pagini întregi filmului „Planeta morții”, care va constitui cu siguranță cea mai importantă realizare cinematografică a anului 1958.

Coproducție a Republicilor Democratice și Federative Germane, a Franței și Poloniei „Planeta morții” se turnează de pe la sfârșitul lui ianuarie în studiourile „Defa” la Babelsberg pentru secvențele terestre și în cele de la Wrocław (Polonia) pentru scenele care au loc în „Cosmocrator” și pe planeta Venus.

Ce este un „Cosmocrator” și ce amestec are în film planeta Venus? Iată, sîntem bucuroși să vă explicăm. Acțiunea filmului se desfășoară între anii 1978 și 2000 pe un „Cosmocrator”, un vehicol care transportă cîțiva pămînteni în planeta Venus. După ce călătoresc 33 de zile îndrăzneții aeronauți aterizează pe planetă unde rămîn opt zile trecînd printr-un întreg ciclu de fascinante peripecii.

Personajele principale sînt un savant hindus, o evocare a figurii lui Einstein, un om de știință sovietic, pilotul unui avion american cu reacție, un francez specialist în aparate de protecție, un german reporter al unui ziar important, un inginer negru extrem de competent în probleme de radiofonie, un inginer polonez și unul chinez constructor de oameni roboți.

Scenariul filmului a fost scris de publicistul francez Louis Galley. Regizori sînt cunoscutul cineast, profesorul Kurt Mertzig, care va superviza întreaga realizare și directorul de scenă polonez Tadeus Makarcinski. Durata totală a muncii de turnare: minimum șase luni. **Primii** actori sînt deocamdată Jean Claude Pascal, actrița suedeză Ulla Jacobson și actorul german Günther Simon.

Acum cîteva luni, trei cunoscuți actori de cinema, Betsy Blair, Rojer Pigault și Serge Regiani și-au văzut împlinită o veche năzuință: asociația Garance-film, societate producătoare de filme și totodată și de spectacole de teatru. Primul film produs sub egida „Garance” este un minunat documentar. „Sena a întîlnit Parisul” realizat de marele regizor Joris Ivens. A doua producție este filmul realizat în China „Cerbul zburător de la capătul lumii” regizat chiar de Rojer Pigault. Cît despre spectacolele de teatru, membrii asociației se gîndesc să prezinte în premieră, piesa „Inimă bună” a lui Bertold Brecht.

6.000 metri de peliculă a folosit Joris Ivens pentru turnarea filmului „Sena a întîlnit Parisul”. Din acești șase kilometri de film, publicul nu va vedea decît 800 de metri, dar aceștia constituie o autentică capodoperă.

Studiourile U.F.U.S. din Belgrad au încheiat un contract pe termen lung cu societatea franceză „Film modern” pentru realizarea de filme în colaborare. Actualmente, pe ecranele celor două țări rulează coproducția franco-jugoslavă „Curierul țarului” realizată după romanul „Michail Strogoff” de Jules Verne.

-CE FACI, DRAGĂ?
PLECI FĂRĂ SĂ
SPUI POANTA?

-N-AM TIMP
DE GLUME...
FUG SĂ-MI DE-
PUN BULEȚI-
NELE...

Pronosport.

EDITURA DE STAT PENTRU IMPRIMATE ȘI PUBLICAȚII
Adresa Redacției: SCENA ȘI ECRANUL, str. Elie Radu 5. (Tel. 3.97.81)

Mei producții cehoslavo-

VIATA UȘOARA
In regia lui Miloș Makoveț

CAPCANA LUPILOR
In regia lui Irgi Vais

COPERTA I: GR. VASILIU-BIRLIC IN ROLUL LUI JUPIN CANSANO DIN COMEDIA „BADARANII” DE CARLO GOLDONI (FOTO M. FERESTER)

COPERTA IV: REGIZORUL ȘI ACTORUL DE CINEMA RAJ KAPOOR TRANSMITE UN SALUT CITITORILOR REVISTEI NOASTRE

To the readers of
"Jana-i-Ekranul"
My Greetings
Ray Kapoor